

VIŠI PRIVREDNI SUD U BANJALUCI

Broj: 61 0 Ip 005677 10 Pž

Dana, 13.07.2010. godine

Viši privredni sud u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda i to: Gajić Bogdan, kao predsjednik vijeća, Romčević-Tadić Snježana i Lipovača Dževad, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja JP R. B. zastupanog po punomoćniku L. D. radniku tužitelja, protiv tuženog „E.“ AD P. zastupanog po punomoćniku K. D. radniku tuženog, radi isplate duga, v.sp. 63,50 KM, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Osnovnog suda u Sokocu broj 89 0 Ip 005677 09 Mals od 9.10.2009. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 13.07.2010. godine donio je

P R E S U D U

Žalba tužitelja se odbija potvrđuje se presuda Osnovnog suda u Sokocu broj 89 0 Ip 005677 09 Mals od 9.10.2009. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odbijen je kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 63,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 17.9.2008. godine do isplate, kao i zahtjev za naknadu troškova postupka u visini od 158,50 KM.

Blagovremeno izjavljenom žalbom ovu presudu pobija tužitelj zbog pogrešne primjene materijalnog prava i povrede odredaba Zakona o parničnom postupku sa prijedlogom da se ista preinači ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženi predlaže da se žalba odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Žalba nije osnovana.

Predmet spora u ovom parničnom postupku je zahtjev tužitelja kojim traži da se tuženi obaveže platiti TV pretplatu za periodu od 1.10.2007. godine do 31.7.2008. godine u iznosu od 63,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom.

U dokaznom postupku prvostepeni sud je utvrdio da se potraživanje odnosi na pretplatnički broj 40029980, koji se odnosi na radnu jedinicu tuženog u Sokocu; da tuženi u svom sjedištu plaća uz račun za telefon i RTV taksu; da tuženi po prijemu računa za telefon uz koji je dostavljen i račun za TV pretplatu, nije plaćao TV pretplatu; da tuženi nije prijavio posjedovanje televizora u radnoj jedinici koja se nalazi u Sokocu; da je po zahtjevu tuženog tužitelj utvrdio da u radnoj jedinici Sokolac tuženi nema TV i radio prijemnik.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je odbio zahtjev tužitelja kao neosnovan na temelju odredbe člana 48 u vezi sa odredbom člana 50 Zakona o radio televiziji („Službeni glasnik RS“ broj 39/02), iz razloga jer tuženi plaća TV pretplatu za jedan televizor, a tužitelj nije dokazao shodno teretu dokazivanja da je tuženi u obavezi plaćanja navedene takse tj. da posjeduje više od jednog TV prijemnika.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga te po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 221 ZPP-a ovaj sud utvrđuje da je odluka prvostepenog suda pravilna.

Odredbom člana 48 Zakona o radio televiziji propisano je da se TV pretplata – taksa plaća po osnovu pretpostavke (oboriva pretpostavka). Ova taksa shodno navedenoj zakonskoj odredbi plaća se uz račun za telefon, pod pretpostavkom da vlasnik telefonskog broja posjeduje i TV prijemnik za koji je dužan plaćati i taksu, a suprotno može da dokaže.

Iz navedene zakonske odredbe slijedi da se TV pretplata plaća po principu pretpostavke da vlasnik telefonskog broja posjeduje i TV prijemnik.

Odredbom člana 49 istog zakona je propisana obaveza svakog fizičkog i pravnog lica da prijave TV prijemnik, kada nabave, i obaveza plaćanja RTV takse nastaje prvog narednog dana od dana prijave.

Iz navedene zakonske odredbe bi slijedilo da fizička i pravna lica koja ne posjeduju telefon – fiksni telefon, taksu plaćaju podnošenjem prijave tužitelju da posjeduju radio ili TV prijemnik. Odredbom člana 50 stav 2 navedenog zakona dalje je propisano da pravno lice plaća TV pretplatu za svaki TV prijemnik.

Imajući u vidu sadržaj naprijed citiranih zakonskih odredbi, da se utvrditi da pravno lice plaća TV pretplatu uz telefonski račun po principu oborive pretpostavke. Svaki naredni radio ili TV prijemnik koji pravno lice nabavi, potrebno je da prijavi tužitelju, u kom slučaju obaveza nastaje od dana prijave.

Radna jedinica tuženog nema svojstvo pravnog lica. Slijedom navedenog pravno lice shodno odredbi člana 48 u vezi sa odredbom člana 50 je MP RS „E.“ AD P. Nesporna je činjenica da isti plaća TV taksu uz račun za telefon. Nesporno je da ovaj tuženi u svojoj radnoj jedinici Sokolac nije prijavio nabavku radio ili TV aparata, te je nesporno da je naknadnom kontrolom u toku ovog sudskog postupka utvrđeno da u radnoj jedinici u Sokocu tuženi nema RTV prijemnik.

Po ocjeni ovoga suda na tužitelju je bio teret dokazivanja, a kako to pravilno utvrđuje prvostepeni sud da je tuženi prijavio TV prijemnik u svojoj radnoj jedinici u Sokocu, ili da isti posjeduje za sporni period za koji se odnosi ovo potraživanje. Ovo tužitelj nije dokazao.

Kod činjenice da tuženi plaća TV taksu, za jedan TV prijemnik koji posjeduje u centrali, ne može se isti obavezivati da plaća TV taksu uz telefonske račune u radnim jedinicama koje nemaju svojstvo pravnog lica, a da pri tome tužitelj ne posjeduje dokaz da se u toj radnoj jedinici nalazi RTV prijemnik.

Ne može se kao osnovan prihvatiti žalbeni navod tužitelja da je na tuženom bila obaveza da reaguje kada je dobio telefonski račun u radnoj jedinici u Sokocu uz koji je bio i

račun za plaćanje RTV takse. Ovo iz razloga jer račun nije dokaz o postojanju materijalno pravnog odnosa između stranaka. Da bi se moglo tražiti plaćanje obaveze iz računa, mora se dokazati postojanje materijalno pravnog odnosa iz koga je nastala ta obaveza i koja povjericu daje ovlaštenje da zahtijeva izvršenje te obaveze.

Činjenica da tuženi nije plaćao RTV taksu, govori u prilog tome da je reagovao na dostavljeni račun za telefon, umanjujući isti za RTV taksu.

Tužitelj nije dokazao da je u spornom periodu tuženi posjedovao RTV prijemnik i da je slijedom toga u obavezi platiti i taksu. Kod činjenice da tuženi već po osnovu zakona i po osnovu pretpostavke plaća taksu za jedan RTV prijemnik, to obaveza za svaki naredni RTV prijemnik nastaje od dana prijave ili od dana kada tužitelj utvrdi da isti posjeduje RTV prijemnik koji nije prijavio.

Shodno navedenom, po ocjeni ovoga suda kako radna jedinica nema svojstvo pravnog lica, kako pravno lice u sklopu koga ova radna jedinica posluje tj. tuženi je već obveznik plaćanja RTV takse, to je na tužitelju bila obaveza da dokaže ovaj svoj zahtjev, tj. da tuženi posjeduje više RTV prijemnika, što isti nije dokazao, kako to pravilno utvrđuje prvostepeni sud.

Slijedom navedenog nisu osnovani navodi žalbe da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo odlučujući o zahtjevu tužitelja, takođe je neosnovan navod žalbe da tuženi nije reagovao na ispostavljeni račun za plaćanje RTV takse, niti navodi kojima se ukazuje na povrede odredaba parničnog postupka. Kako nisu učinjene ni povrede na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to se ukazuje da žalba nije osnovana iz kojih razloga je prvostepena presuda potvrđena na temelju odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća

Gajić Bogdan, s.r.